

Školní elita 1999/2008

Základní škola Chabařovice

Proč tohle všechno asi vzniklo?

Odpověď je jednoduchá. Jsme originální... Proto by byla škoda na nás zapomenout.

V našich novinách se dozvíte spoustu věcí o nás, o našich zálibách, které máme, v ukázkách budou i naše slavná díla...

Tento projekt teprve vzniká, ale doufáme že pro nás i spoustu jiných lidí bude památkou a vtipnou vzpomínkou na nás.

Jsme obyčejné děti, snad s poněkud vyššími cíli.

Pracujeme na tom, aby naše noviny vždy pobavily i po více přečteních.

Jsme výjimky => oceňte to.

Vincent van Gogh

Dobrý den,
jmenuji se Vincent van Gogh. Narodil jsem se roku 1853 v Nizozemsku, ale většinu života jsem prožil ve Francii. Nadchl mě pobyt ve městě Arles, které se nachází na jihu Francie. Mimochodem, žil jsem tam se svým přítelem, který se jmenuje Gauguin.

Jednoho dne jsem si vyjel do okolí Arles. Po několika kilometrech jsem tam viděl zajímavý most, který by se dal namalovat. Rozhodl jsem se tedy, že se druhý den vrátím i s malířskými pomůckami. Hned ráno jsem vyrazil. Po chvíli už jsem byl u zvedacího mostu. Usedl jsem a začal malovat. Jako první jsem namaloval zdi, které jsou betonové a barevně přecházejí z hnědé do žluté. Na mostě se nachází zvedací zařízení, které je ovládáno ručně. Zrovna teď po něm jede dvoukolový vůz, který je tažen koníkem. Vozka působí klidně. Napravo roste skupina vysokých stromů. Pod mostem protéká průhledně čistá řeka Rhône, ve které se odráží jeho zdi. Z mého pohledu se na levé straně se nachází skupina pradelen v pestrém oblečení, které perou prádlo poblíž jediného stínu, který tvoří napůl potopená loďka. V popředí se táhne rákosí hnědé barvy. Břeh má stejnou barvu jako rákosí, protože se spálil od sluníčka. Světle modrá obloha bez mráček tvoří pozadí. Obraz na mě působí klidně, zachycuje pohodu venkova.

Obraz je po dlouhé dřině namalován, působí klidným dojmem. Za svůj život jsem namaloval mnoho dalších obrazů, ale neprodal jsem ani jeden. V roce 1890 umírám v pouhých 37 letech.

Na světě nejsou jen malíři ...

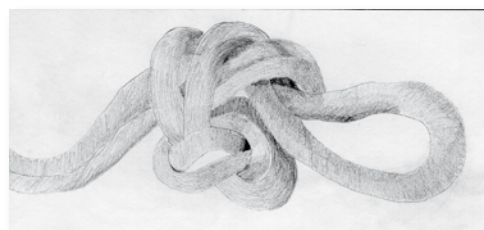

Úvaha

Poté, co vyjdu ze základní školy, bych chtěl jít na školu, která má název Stavební průmyslová. Od této školy bych si představoval to, aby mě naučila, co mě doopravdy baví, a to je zateplování budov. Nechtěl bych umět jen tohle, chci se vyučit zedníkem, samozřejmě s maturitou. Pokud to zvládnu, budu stavět domy a do budoucna bych si chtěl založit svoji vlastní firmu a vydělávat tak hodně peněz.

Tuto práci jsem si vybral, protože mě inspiroval můj otec tím, že mě vzal na stavbu, a já jsem pozoroval, jak se staví. A jak jsem se tak na to díval, uvědomil jsem si, že tohle je to, co chci doopravdy dělat, i když je to veliká dřina, ale za tuto tvrdě vykonanou práci jsou i velké peníze.

Mám tuto práci rád!!!

Můj další zájem - nohejbal...

Supermarket

Vyrazil jsem koupit půlku chleba do supermarketu, ale ten byl až na druhém konci. Jak jsem tam tak procházel mezi regály, uviděl jsem v jednom regálu nové brambůrky. Hodil jsem si je do košíku. Pak jsem šel dál a potkal jsem kamaráda. Měl v košíku nějaký nový druh pití, tak jsem si pro něj skočil, že ho taky ochutnám. Když jsem se konečně blížil ke chlebu s plným košíkem něčeho jiného, zahlédl jsem mixér ve slevě. Vzal jsem ho také. Pak už jsem přidal jen chleba a pádil k pokladně. Cestou jsem přemýšlel, jestli vůbec na to mám? Když jsem přišel na řadu, zbylo mi v peněžence 5 Kč. Když to viděla doma manželka, dostal jsem vynadáno. Od té doby nechodím raději nakupovat.

Sportovní fanoušek

Podle mne je sportovních diváků hodně a někdy je to až ohromující. Sportovní divák by mohl fandit ve všech sportech a ne jen v jediném.

Takoví velcí fandové stráví doma hodně času tím, že vyrábějí obrovské transparenty. Další čas stráví, než se namaskují. Když už jsou všechny úpravy hotové, shromáždí se ve skupinách o různém počtu. Fanoušci musí mít velmi pevné hlasivky, jinak nic nevydrží, a hlavně mají být připravené pokřiky.

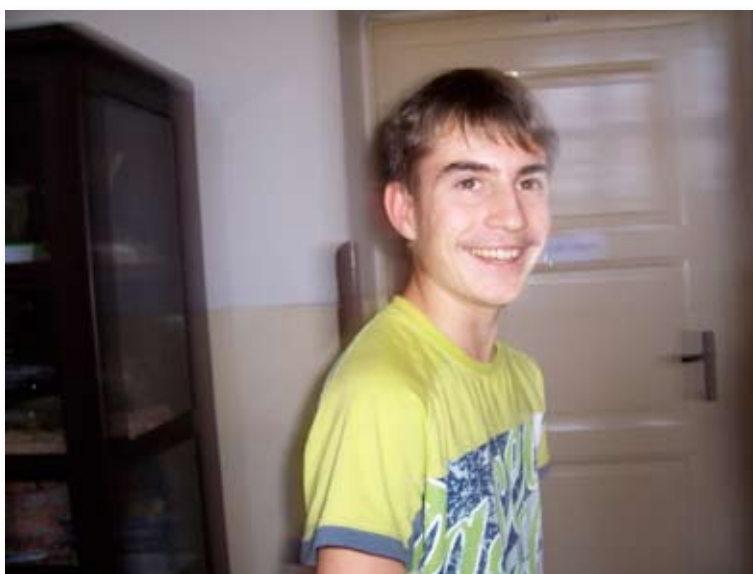
Pak už se jde na stadiony a jiná sportoviště, kde se setkávají různé party, které si samozřejmě mezi sebou vymění názory, většinou vulgárně.

Určitě víte, že fanoušci si také dělají ostudu, když provádějí různé výtržnosti a škody, které musí hradit klub nebo stát, a většina jich skončí na policejní stanici s menším trestem nebo ve vězení.

Stadiony - proč se stavějí, protože na sportovní utkání chtějí chodit diváci a fanoušci. A i když mají fandové i temné stránky, je to úctyhodné, kolik jich chodí i ve velkých skupinách, a všichni ostatní by si jich měli vážit.

Teď už samotné utkání. Stadion je plný fanoušků a stadion doslova praská ve švech. Fanoušci si vytváří svou vlastní atmosféru a i přes všechno má sportovní nadšenec v oblíbenosti jen jeden klub a za vše na světě by ho bránil.

Sportovních fanoušků je stále víc a bude jich víc. Přibude více násilí a urážek. I přes všechny temné stránky svět fanoušky potřebuje a bez nich by to nebylo ono.

Čím bych chtěl být a proč?

Když jsem byl malý, chtěl jsem být popelářem, protože se mi líbilo, že jezdí vzadu na autě.

Už jsem trochu vyrostl a mám o malinko větší rozum, a proto jsem se rozhodl, že půjdu na autoelektrikáře, protože mám rád auta. Budu rád, že nebudu muset sedět v kanceláři v saku a na krku se mi nebude houpat kravata. Raději budu v monterkách v nějaké staré autodílně. Kdybych měl vlastní dílnu, tak bych chtěl, aby v ní pracovala dobrá parta šikovných kamarádů. Možná si to s tím povoláním ještě rozmyslím, nebo se stanu úplně něčím jiným, třeba tím popelářem, kterým jsem chtěl být jako malý chlapec. Mám ještě dost času na rozmyšlenou.

Ale kouřit určitě nebudu ...

Fotbalový fanoušek

Jak by měl vypadat fotbalový fanoušek? Podle mě by každý správný fanoušek měl svůj tým podpořit, jak jen to jde.

Myslím si, že není nic špatného na tom, že fanoušci připraví nějakou tu choreografii nebo odpálí pár dýmovnic. Osobně si myslím, že je to lepší, než když jde někdo na fotbal, aby jedl jen párky a pil pivo. Fanoušci jsou skoro stejně staří jako sport sám, prostě to k tomu patří. Ale nesmíme zapomenout, že se tito fanoušci rozdělují do několik skupin. Nejlepší jsou podle mě ultras, ti jdou na zápas opravdu fandit, občas připraví choreo nebo něco podobného, další jsou chuligáni, kteří už tolik nefandí, ale jdou se jen porvat s jinými fanoušky z druhého tábora. Nejhorší jsou rowdies, ti se snaží co nejvíce poškodit stadion a zmlátit co nejvíce lidí, někdy i nevinných ... Chápu lidi, kterým se to nelíbí, ostatně mně taky ne, ale ultras se mi líbí, rád chodím fandit do kotle, dokážu pochopit i radikálnější fanoušky, kteří se perou mezi sebou, aby si zvýšili reputaci a ukázali, že jsou nejlepší a nejsilnější, ale nechápu, když někdo bezdůvodně ničí stadion.

Chápu, že se toto nehodí do každého sportu, třeba při golfu si nedovedu představit, že tam stovky lidí křičí. Podle mě je nejlepší fanoušek ten, který dokáže svůj tým podpořit. Každý má na tohle jiný názor, ale musí si uvědomit, kolik lidí by na náš fotbal přišlo, kdyby tam nechodili tito fanoušci.

Vánoční příběh

Jednou takhle na Vánoce jsme s rodiči seděli u stolu a čekali, až odbije osmá hodina. Najednou se zvenku ozvala rána. Tatínek řekl, abychom si toho nevšíмали, že jen spadl sníh ze střechy, ale já jsem běžel rychle k oknu, abych se ujistil, že je to pravda. Chvilí jsem se rozhlížel, a nic zajímavého jsem tam neviděl. Až jsem si najednou všiml, že vedle stromu je něčí stín. Řekl jsem: „Mami, tati, hned jsem zpět, jdu jen uklidit ten sníh, co nám spadl ze střechy na chodník.“ Vzal jsem si tedy bundu, boty a šel jsem se podívat ven. Jakmile jsem otevřel dveře, stín se pohnul. Neviděl jsem, co to je, protože už byla velká tma. Pomalu jsem se přibližoval a čím více jsem s přibližoval, tím více jsem ho poznával. Najednou bylo vidět, že to nemůže být nic jiného než jelen. Chtěl jsem tedy jít pro tatínka, aby někoho zavolal. Ale uslyšel jsem skřehotání toho zvířete. Nebylo mu moc rozumět, a tak jsem šel k němu blíže. Když jsem byl blízko něj, začal jsem si jen tak pro sebe mluvit: „Co tu děláš, ty máš být teď v lese se svou rodinou!“ Neočekávaně mi odpověděl: „Já se jmenuji Rudolf a spadl jsem ze Santových saní.“ Byl jsem tak vyděšený, že jsem zapomněl mluvit. Ale více mě překvapilo, že má

tak výrazně červený nos. Řekl mi, že se do osmé hodiny musí dostat zpět k Santovi. Zeptal jsem se ho, jestli mu můžu nějak pomoci. Řekl: „Nezbývá mi nic jiného než počkat, až Santa přiveze tvé rodině nějaké dárky, pak můžu být zpět u Santy.“ Vzal jsem ho tedy k tátovi do garáže a šel jsem domů pro nějaké jídlo. Než jsem se stačil vrátit, byl už Rudolf pryč. Šel jsem rychle ke stromku, abych se ujistil, že tu Santa byl a že si ho vzal zpět k sobě, že Rudolf neutekl. Když se došel ke stromku, bylo tam více dárků, než jsem si Santovi napsal, ale nejvíce se mi líbil Rudolfův červený nos, který mi dal na památku.

Seznamte se s mým oblíbeným
gólmánem!

Úvaha o budoucím zaměstnání

Už odmala jsem s tátou jezdil po různých autobazarech a do jeho dílny. Automobily mě zaujaly a rozhodl jsem se, že mé budoucí povolání bude autoklempíř. Viděl jsem auto, které bylo hodně nabourané, a říkal jsem, tohle auto už nemůže snad nikdo opravit, to je nemožné. Dál jsem se s tátou jezdil dívat do dílny a viděl jsem, jak se auto opravuje. Asi za týden vypadalo každé jako nové.

To se mi líbilo. O auta jsem se vždy zajímal, a stále se nemohu rozhodnout mezi autoklempířem a automechanikem, ale víc se mi zalíbil autoklempíř, přijde mi to jako taková „čistá práce“, při které budu ve svojí kůži. Chtěl bych pracovat v dobré partě, kde si budu s různými lidmi rozumět. Zažiji s nimi legraci. Nechtěl bych mít určenou pracovní dobu. Postupně si chci zařídit svou dílnu. Po nějaké době bych ji chtěl rozšířit, aby za mnou lidé jezdili sami, jako do velké opravny.

To jsem taky já ...

Fotbal

Ahoj lidi,

co se vám okamžitě vybaví, když vám někdo řekne slovo fotbal?? Mě osobně napadne velká travnatá plocha, míč, brány a hlavně dvě mužstva, bojující o cenné vítězství. Každý zápas chce mužstvo vyhrát, i když se jedná o přátelské utkání, ve kterém prakticky o nic nejde. Dokonce i před „přátelákem“ si hráči řeknou, že nebudou hrát naplno, ale skutečnost je jiná. Jakmile rozhodčí zahájí utkání, vypukne mezi týmy i jednotlivými hráči rivalita. Fotbalisté se mezi sebou pohádají, a to už „tuplem“ nechce nikdo prohrát. Mužstvo je chce pokořit za každou cenu, ale hlavně abychom na konci byli tím vítězným týmem my.

Nejlepší na fotbale je to, že žádní hráči nejsou stejní. Každý z mnoha hráčů má talent na něco jiného. Některý má výbornou kopací techniku, u dalšího to s tou technikou není až tak nejlepší, ale zato má skvělou fyziku a právě jeho rychlost je mu výhodou. Jiný je výborný hlavičkář. Také jsou hráči, kteří nejsou ani rychlí, ani nejsou „technici“, ale zato umějí hrát parádně pozičně. Pozičně znamená, že nesprintují kolem hráče nebo nechodí do všech balonů, ale počkají si chytře na protihráče a míč mu seberou, nebo si při vzdušných soubojích najdou nejlepší místo a ulehčí si svoji práci. Každý fotbalista také hraje na jiném postu. Můžou hrát na postu gólmana, obránce, záložníka a útočníka. Nedá se říct, která pozice je nejdůležitější, každá je

nejdůležitější. Celý tým závisí na každém hráči. Ale brankáři mají přece jenom jednu nevýhodu oproti hráčům. Když udělá hráč chybu, tak se zas toho tolik nestane, ale jakmile ji udělá gólman, potrestá ji soupeř bohužel gólem. Jak by řekl správný znalec fotbalu, obrana začíná již od útočníků, hned na soupeřovo půlce musí napadat a co možná nejvíce jim znepríjemnit rozehrávku, čehož by měli využít záložníci a nepřesnou rozehrávku okamžitě získat. A když ani oni neseberou soupeři míč, tak jim míč musí sebrat právě řada, která to má přímo za úkol. Jak už jistě víte, je to obrana. Bohužel často útočníci oklamou i obranu a pak už to záleží na jednom muži, a to je brankář. Záloha, to je tzv. srdce týmu, většinou platí, že jak hraje záloha, tak hraje celý tým. Záložníci musí mít nejlepší fyziku, protože musí podporovat útok, ale taky nesmějí zapomenou pomoci obraně. A útok má v podstatě jeden hlavní úkol, dát soupeři gól, nebo vybojovat rohový kop, ze kterého se můžou prosadit hlavičkáři. Také je dobré, když vybojuje přímý kop. To je velmi oblíbená disciplína „techniků“. Hráč si postaví míč, soustředí se a pak vystřelí. Většina ostřílených „techniků“ nedá brankáři nejmenší šanci na chycení míče. A pro rychlé hráče jsou nejlepší přesné pasy za obranu do běhu. Když dostane přesný balón, obrana nemá žádnou šanci.

Fotbal je nejrozšířenějším a možná i nejoblíbenějším sportem lidí. Samozřejmě jsou také výjimky, kteří fotbal zrovna nemusí, ale většinu je baví. Jediné, co hráče nebaví, ale je to potřeba, je zimní příprava. Tím samozřejmě myslím běhání, posilování, ale hlavně to běhání, které snad nikoho nebaví.

Fridrich

Je sychravý podzimní den plný barev. Na obloze se vznášejí vrány černé jak uhel. Chladivý podzimní vítr unáší listy z korun stromů, které se zhlíží v rozechvělé, pomalu umrzající hladině vody. Na zemi se tráva, získávající ledový nádech, ukládá k zimnímu spánku. Okolí obklopují nekonečně klikaté cesty, rozsáhlá tmavá zarostlá pole, mohutné sloupy elektrického vedení, továrna s vysokým betonovým komínem, chrlícím hustý kouř, a krásné velké, téměř holé, moudré stromy naslouchající vánku. V břehu rybníka se tyčí doutníky a pár malých jehličnanů. Do šeda zbarvená obloha přikrývá svým chladem vysílenou usínající krajinu, kterou brzy pokryje jemná vrstva bělavého sněhu.

Úvaha o budoucím zaměstnání

Jednoho dne jsem se musela rozhodnout, čím bych chtěla být v budoucnosti. Rozhodla jsem se, že budu kadeřnicí. Kadeřnicí bych chtěla být, protože mě baví stříhat a barvit vlasy. Už jsem mojí mámě obarvila vlasy, zastříhala jsem jí konečky vlasů a řekla mi, že je na mně poznat, že mě to baví a že to povolání můžu klidně dělat. Když jsem byla malá, mamka mi koupila panenku, která měla dlouhé vlasy, a já jsem neměla co na práci. Vzala jsem si tu panenku a začala jsem ji stříhat. Už od šesté třídy jsem chtěla být kadeřnicí a stále mě to drží. A tak bych si přála, abych se mohla kadeřnicí i vyučit.

Doufám, že mé orgány vypadají lépe ...

Šílenství videoher

Asi už je známo, že na tomto světě žijí lidé, kteří žijí ve fantazii videoher. Myslíte, že v tom jedou jen chlapci? Ani náhodou! Jednou jsem měla nápad, navštívit klub, kde se hrají videohry. No a představte si, že v té hrací místnosti drží rekord dívka. Podobně je to s kasinem. Lidé jsou závislí na penězích a pro ně by udělali všechno. U kasina vidíte, jak všichni sázejí a strkají peníze do všeho možného.

Děti, které nemohou chodit do takových podniků, se zabaví videohrami. Stávají se z nich šílenci – pořád hrají různé střílečky. Kdyby se to opravdu dělo, tak tu není nic platná ani policie. Dívky a chlapci by utíkali po ulicích se zbraněmi a my bychom postupně umírali. Jen aby se uspokojili.

Ale co se stane, až nikdo na světě nezbude a zůstanou tu jenom ti, kteří nás všechny postříleli? Copak se bude dít dál? Doufejme, že se to nestane. Nesmíme to dopustit.

Nemám nic proti videohrám, ale dávejte si pozor na své děti.

Fridrich

Rybník vypadá jako čisté zrcadlo, v němž se na sebe koukají opadané stromy. Opadané topoly vypadají smutně a ospale. Mezi nimi se vyskytuje rákosí, které připomíná rozčuchané vlasy, do hnědé barvy.

Louka, zbarvená do hnědožluté barvy, vydechuje ze sebe do ovzduší příjemně jemnou vůni suché trávy. Jemná mlha, připomínající svou barvou čerstvě vystřelený střelný prach, zakrývá krásně zalesněné kopce. Spadené barevné listí na zemi vidím, jako by to byl koberec, plný podzimních barev. Zajímavá zatažená, typicky podzimní obloha, leží na nebi jako teplá peřina v naší posteli.

Tato krajina ve mně vzbuzuje pocit klidu. Vidím ji v sobě, jako když po ránu vstávám. Dala by se přirovnat ke každodennímu životu člověka. Příroda bude vždy to, co v ní člověk uvidí.

„Obyčejný“ kluk

Jako malá holčička jsem měla sen. Byl v něm krásný princ, statečný, bojovný. Měl i velké srdíčko. O svůj lid se staral, hleděli na něj s úctou a vděkem. Nedávno jsem si na to vzpomněla a zase se alespoň na malou chvíli vrátila do světa princezen, ke svému princovi. Já takového znám.

Zdá se být obyčejný „kluk“, stejně jako kdokoli jiný, jen „v sobě“ má něco... Dříve jsem ho potkávala zřídka. To málo stačilo, aby se mi při každém jeho pohledu tajil dech. V té době jsem měla přítele a nijak zvlášť si ho nešimala. Jednou však, jakoby z něčeho, vznikla láska. Pohled na jeho hnědé oči, zářící úsměv a nevinný pohled v očích mi dává pocit naprosté bezstarostnosti. S ním každý problém zmizí, všechno nemožné je skutečné, černý den se rozzáří nadějí a novým smyslem, pro který má cenu žít. V srdci má tolik lásky, kterou umí dát, a nešetří s ní! Jak ale vůbec vypadá? Pro mě jako anděl... Normálně, jako 177cm vysoký, svalnatější „kluk“ s lesknoucíma se hnědýma očima, tmavě hnědými vlasy, menším „nosíkem“, líčka jemně posypaná světlými slunečními pihami, plnější rty, bílé zuby se stálým úsměvem, přátelským výrazem ve tváři. Není sice moc pořádkumilovný, ale jinak pracovitý, snaživý, přátelský, kamarádský, někdy ztřeštěný, veselý a hlavně upřímný. Lásku umí dávat lidem, o kterých ví, že si ji zaslouží a stojí o ni, když se ale v člověku zmýlí nebo mu někdo ublíží, často je pak dlouho smutný. Na druhou stranu umí odpouštět, což je vlastnost, kterou mnoho z nás postrádá, ale rádo by mělo... Aby udělal někomu radost, je schopný se „rozkrájet“, krásný úsměv od srdíčka je mu pak odměnou.

Na jeho slova stojí čekat, protože v každém z nich je kousek z něho. Tohle je „človíček“, který pro mě znamená úplně všechno!

S tolika věcmi mi pomohl a častokrát jsou slova málo na to, abych mu mohla říct, co pro mě doopravdy znamená! Slova, která píšu, patří jemu. Kdyby mohl, přála bych si, aby slyšel právě to jedno velké DÍKY za všechno!

DÍKY ZA TO, ŽE JE!

Sen o snu

Jednoho teplého večera jsem si zašla na verandu. Lákalo mě posadit se do houpací židle, ale než jsem dosedla, zaslechla jsem někde vysoko v horách vlčí vytí. Posadila jsem se do houpací židle a zaposlouchala se do toho překrásného zvuku. Zřejmě jsem usnula, protože se mi zdál nádherný sen. K mé horské chatě se blížilo terénní auto. Hned mi bylo jasné, čím auto to je a kdo v něm sedí. Byl to Petr, moje životní láska, také velmi dobrý přítel. Zastavil přede mnou, sáhl na sedadlo spolujezdce pro jakousi krabici a šel přímo za mnou. Už z dálky jsem zaslechla pozdrav: „Ahoj Danielo, prosím tě, mohla bys mi pomoci? Mám tu pět krásných vlčat. Jsou jen pár dní stará a sám se o ně nezvládám starat. Včera

jsem je našel v doupěti, které bylo evidentně opuštěné.“ „Jo, jasně, ráda ti pomůžu. Hlavně když jde o vlky. Víš přece, jak je miluji. Tak pojďte dovnitř, ať nám naše miminka nenastydnou.“ Jdu do kuchyně a ohřeji jim mléko. Vlčata jsme nakrmili a dali jim jména. Holky jsme pojmenovali Čemuk, Dion, Ajpuji a kluky Lakota a Katmos. Pak jsme je dali spát a povídali si, co bude, až vyrostou. Vtom mi došlo, že asi před týdnem mě Robert vzal na vyjížďku na koni a ukazoval mi místo, které prodává. Šla jsem si pro mobil, abych zjistila, jestli je ještě na prodej. Vytočila jsem Robertovo číslo, po chvíli to zvedl a ptal se: „Co potřebuješ, Danielo?“ „Víš, mně by se teď hodila ta parcela, kterou jsi mi ukazoval před týdnem.“ „No a ty bys měla o ni zájem?“ „No jasně! Proč si myslíš, že ti volám? Je ještě na prodej nebo ne?“ „No jasně, že je!“ „Jo tak to já ji kupuji. Peníze ti pošlu v pondělí na konto a kupní smlouvu potom napíšeme,

jo?“ „Tak to беру! Zatím ahoj. Užij si víkend.“ „Ahoj.“ Když jsem ukončila hovor, hned jsem tu zprávu řekla Petrovi a druhý den jsme obvolali naše dobré kamarády a poprosili je o pomoc při stavbě nového domova pro vlky. Ve výběhu jsme si postavili jutové stany a vše oplotili, aby nám vlci nekradli věci. Celá stavba nám trvala něco kolem půl roku. Po dokončení jsme se hned přestěhovali i s vlky do nového domova. Asi za rok nás navštívil správce lesů a řekl, že našel asi čtyři vlčata a jestli bychom se o ně byli schopni postarat. Takže se počet našich svěřenců navýšil na devět vlků. Hlavní, takzvaný alfa pár, tvořil Katmos a Moja a omega pár Lakota a Makuji. Po nějaké době jsme zjistili, že Moja je březí. Zaradovali jsme se, že se nám povede odchovat vlčata. V květnu se narodily očekávané vlčí přírůstky. Byly tři. Vlci byli šťastní a my také. Pár měsíců po narození vlčat jsem se s Petrem zasnoubila a v zimě se vzali. O rok později se nám narodila holčička Andrea. Všichni jsme žili společně s dvanácti vlky.

Vlci jsou snad ta nejužasnější zvířata na světě, a proto se má a Petrova dcera začala zabývat ochranou a rozmnožováním vlků ve volné přírodě.

Najednou mi začala být hrozná zima a probudila jsem se. Zjistila jsem, že to všechno byl jen a jen sen. Proto jsem šla domů, kde jsem se nasnídala a rozhodla se, že se pojedou projet na koni. Když jsem se vrátila z vyjížďky a šla dát koně do stájí, blížil se k mé chatě terénní džíp a v něm Petr.....

Tento příběh není podle skutečné události!

Oblíbené místo

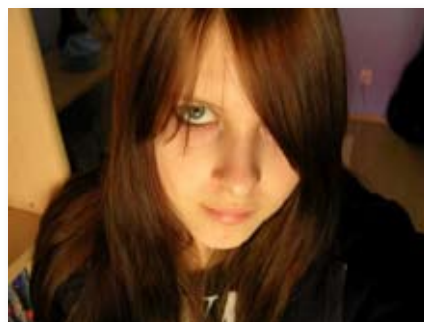
Jsem daleko od civilizace, daleko od všech strastí. Nevím proč, ale vždy, když se snažím od něčeho utéct, ocitnu se zrovna zde. Pohled na malebnou krajinu uklidní a rozveselí. Nad krajinou se vznáší zamračená tvář podzimu, která sem vnáší tu krásnou atmosféru. Sytě zelená příkrývka se rozprostírá po celém údolí. Do tohoto nádherného koberce jsou vsazeny listy nejrůznějších barev a velikostí. Jejich krásu snad nelze ani popsat. Řídká mlha se rozprostírá nad křišťálovým jezerem, z jehož břehů vyrůstá staříčká vrba obklopená rákosy. Připomíná mi moudrou babičku, která ráda naslouchá příběhům, které se vyprávějí v její blízkosti. Třeba teď si rákosy cosi šeptají do ouška a vrba napjatě naslouchá.

Za vrbou se rýsuje řídký les, jímž se prodírá neklidný potůček. Jeho krkolomná cesta končí v mohutné skále. Pohled na potůček ztrácející se v útrobách skály mě trochu rozruší. Copak asi dělá v tom temném chřtánu? Z přemýšlení mě vytrhne zvuk praskajících větví. Jeden menší strom, který již nevydržel nápor stárí, padl k zemi. Ulehl na zem vystlanou nápadným listím.

V dále se rýsuje zaoblený kopec, na jehož vrcholku se tyčí opuštěný balvan. Smutně vyhlížející masa kamene vzbuzuje soucit. Je tak daleko od všeho, co máš na dosah ruky. Je jako vyvrženec, který udělal něco špatného a teď za to musí pykat. Balvan je obtočen pichlavým plevelem, který jej vězní a nepustí.

Dlouhotrvající ticho je náhle přerušeno. Narušitelem se stala malá žába. Rozhodla se osvěžit chladnou vodou z jezírka. Klidná hladina se po jejím skoku rozčeřila. Po žábě zbyla jen zvětšující se kolečka na rozlehlé hladině.

Najednou se začínají probouzet ptáci a jejich hlavičky vykukují z nejrůznějších stromů. Jeden z nich, který se usadil na vrcholku nic netušící břízy, začal zpívat. Celá krajina zpozorněla. Dokonce i majestátný strom, který zaujímá místo v samém středu, dojatě naslouchá. Avšak pomalu se vytrácí zpěv ptáků a pohled na můj vysněný kraj. Jsem zase zpátky v reálném světě. Nejsem smutná, protože vím, že to bylo naposledy, co jsem navštívila toto nádherné místo.

Pohádky

Před dávnými časy, kdy na světě nebyla souš, existoval jediný svět. Ten byl ukrytý v hlubině pod mořskou hladinou.

Na jeho obrovské ploše se rozkládaly stovky království, ale největší z nich bylo království perlorodek. Díky jejich překrásným perlám království rychle zbohatlo a zmohutnělo. Vladařem se stal ten největší žralok na světě, který se jmenoval Lucius.

Avšak největším nepřítelem pro Lucia a jeho obyvatele bylo to, že neměli společnou řeč. Lucius se snažil už po desetiletí přijít na to, jak by se mohl s místními živočichy dorozumět. Bohužel byla jeho snaha marná, proto všechno přizpůsoboval svému druhu – žralokům. Toto jednání se ale nelíbilo všem ostatním, ale kvůli tomu, že neměli společnou řeč, si nemohli stěžovat. Proto se museli spokojit s tím, co měli.

V království se ale po nějaké době vyskytla krize, kdy perlorodky z neznámého důvodu přestaly rodit perly. Zapříčinily to nevhodné životní podmínky, ale to se bohužel jejich vladař nedozvěděl, a království zchudlo a pomalu začalo upadat do zapomnutí.

Lucius byl zoufalý a snažil se vymyslet něco jiného, co by království mohlo uživit, ale na nic nepřišel.

Živočichové z jeho říše pomalu odcházeli, jen jeho druh u něj zatím vytrval. Ale za pár měsíců na tom bylo království velmi špatně, dokonce i žraloci začali odcházet. Lucius zůstal ve své říši úplně sám a sám také zemřel.

Zánik této říše nezapříčinily perlorodky, které přestaly rodit perly, zánik pouze uspíšily. Hlavní příčinou byla neschopnost mořských živočichů se dorozumět.

Mé dva světy

Jako skoro každý prázdninový letní den jsem šla se svou partou ven. Kvůli opravdu špatnému počasí, tedy především kvůli nepříjemnému dešti, jsme se domluvili, že se půjdeme schovat pod střechu zdejší zastávky. Posadila jsem se do rohu, stranou od party. Pozorovala jsem, jak kapičky pomalu padají na zem, tam se ztrácejí a zůstávají po nich malé loužičky. A za malinkou chvíli jsem již nevnímala, co se kolem mě děje, a jen jsem snila. Když jsem se rozhlédla opodál, mé oči a mou mysl, nyní podrážděnou špatným počasím, upoutala obrovitánská louže. Bylo to tak... pořád jsem měla v očích ty krásné, někdy malé, někdy velké vlnky a padající rychlé kapky, které se ztrácejí... v moři.

Nevím jak, ale nějakým podivným způsobem jsem se ocitla u moře. Byl to úplný opak toho, co se dělo ve skutečnosti. Měla jsem svůj svět. Stála jsem na pláži, která stejně jako krásně průzračné moře neměla konce. Písek na pláži se mohl zdát jako to nejteplejší třpytící se zlato. Na dotek byl tak hladký, jemný. Moře bylo, jak jsem už řekla, průzračné, a proto mi také připomínalo velké akvárium. Barevné rybičky, které plavaly málokdy samy, mušle i menší mušličky...jéééjé, to je fantazie. Rostlinky (moře je snad nejlepší zahradník) vypadaly tak úžasně.

Ale teď už vám tedy povím, co jsem dělala u moře já. Právě jsem kráčela se svými kamarádkami. Celý ostrov, celé moře bylo naše. Byly jsme tři - já, Charlotta, Eliška.

První do skvělých vln skočila Eliška. Hup... a byla tam. Druhá skočila Charlotta a šup... a už jsem zbývala jen já. Tak já tedy jdu... Ale to už se mi nepovedlo, z mého snění mne vytrhla Eliška :

„Míšo!“ Byla jsem zklamaná, že mě uvedla zpátky do reality, když řekla: „Nad čím tak dumáš?“ „Ále, to by tě nezajímalo, mám svůj svět,“ odpověděla jsem jí stručně a zase jsem se snažila vrátit zpět do mého ráje. Áaa... jsem zpět, jupííí!

Moře bylo tak osvěžující. Dlouho jsme dováděly ve vodě. Nejvíc nás fascinovaly vlny. Pokaždé, když přišla nová, zakřičely jsme všechny tři: „Jóó a skok.“ Vždy, když jsme se ze zajetí vln dostaly, povídaly jsme si zážitky. Pocítily jsme pozvolna únavu, tak jsme si řekly, že do vln skočíme naposledy.

Poté jsem šla na pláž, čekala jsem tam na holky. „Pozor!“ varovala mě má mysl. Slyšela jsem, jako kdyby někdo volal mé jméno. To zní jako Charlotta! Šla jsem za hlasem. Opravdu. Byla to ona. Vypadala zoufale: „Panebože, Eliška... kde je? Ona se asi utopila. Co budeme dělat?“ Navrhla jsem, abychom se podívaly po pláži. Rozeběhly jsme se: „Elí, Eliško! Haló!“ Po deseti minutách jsme běžely k místu, kde jsme hledat začaly. Obě, tedy já a Charlotta, jsme zahlédly, jak tam někdo stojí a už z dálky na nás volá: „Ježíši, kde jste byly? Já vás hledám.“ My jsme jen udýchaně funěly.

Protože jsme postávaly u moře, Charlotta nás duchapřítomně pocákala vodou, až jsme byly celé mokré.

Zjišťuji, že na mě mluví jakýsi pán a „hrozně“-prská (to byla Charlottina „ mořská voda“).

A ztracená Eliška? Odešla domů ze zastávky a já o tom nevěděla. Poté se mi aspoň něco splnilo ve skutečném životě - přestalo pršet a vysvitlo slunce. Byla to krásná představa a můj druhý svět.

JÁ CHARAKTERISTIKA.... STRUČNĚ

..Myslím, si že jsem veselá, neboť se ráda směji. Sobě se směji již méně, to je obvyklé. Mám velký smysl pro humor, nevdá mi žerty jiných, občas (myslím, že častěji) se baví na můj účet.

Někdy mluvím zbytečně moc a někdy málo. Většinu toho, co řeknu, nemyslím vážně.

Opravdu myslím jen to, co řeknu nahlas.

Chtěla bych číst myšlenky . Mám pocit, že někteří lidé z mého okolí to umí.

Ráda chodím po lese potmě.

Myslím, že fyzika, chemie a tělocvik jsou zbytečné předměty.

Když mluvím, mávám rukama.

Nelíbí se mi filmy, které končí potleskem nebo šťastným koncem.

Nemám ráda, když se mě někdo ptá, jak se mám, nebo jestli už vím, na jakou vysokou půjdu.

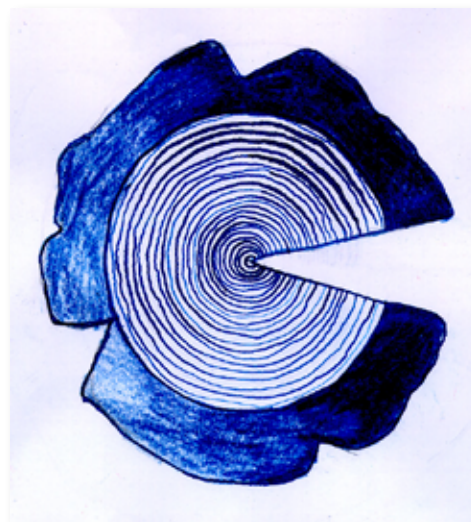
Často se zahledím do nikam a nevnímám, co se děje okolo.

Mám ráda tmavě modrou a černou barvu.

Trvá mi dlouho, než někoho začnu mít ráda, ale trvá krátce, aby ztratil mou důvěru.

Ze všeho nejvíc poslouchám písničky ve stylu rocku a punk-rocku, konkrétněji to jsou skupiny: (MCR)My Chemical Romance , Billy Talent, Nirvana, Panic! At the disco, Totální Nasazení, AFI.

A taky ráda trávím čas většinu času se svými přáteli.....

Reklama

Reklamy bývají někdy příliš dlouhé a absolutně nesmyslné. Také mohou být nepravdivé.

Však reklamy jsou od toho, aby upoutaly pozornost lidí a vytahaly z nich peníze jako peří ze slepice. Někteří lidé jsou velmi důvěřiví a reklamě uvěří. Hned nasednou do auta a pro něco jedou. Znáte takové ty směšné reklamy, které tvrdí, že jakmile si koupíte nový telefon, tak druhý dostanete za pouhou korunu? Oni si snad myslí, že dnešní lidé už nemají ani peníze na to, aby si koupili mobilní telefon. Reklamy toho navymýšlejí tolik, že toho tolik nevymyslí ani 9. třída Základní školy Chabařovice. A to už je co říct. Já osobně si myslím, že reklamy jsou velmi únavné.

Láska

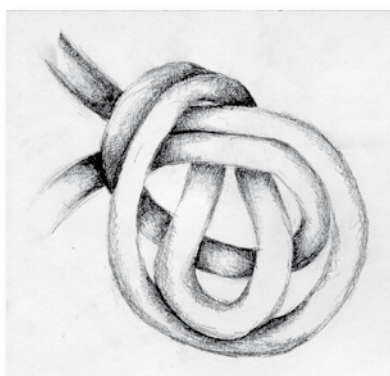
Co je
to láska?
Cit, který
nám dává
křídla a
moc létat?
Teplo
u srdce
nebo
bolest, již

v sobě dusíme a nevíme, jak ji ze sebe dostat? Přeletí jiskra, rozroste se v plamen a skončí jako doutnající popel? Je láska mít někoho rád, vědět, že vám vždycky pomůže a podpoří vás? Co je to mít rád? Co je to milovat?

Rachel a Will jsou spolu už 4 roky. Nikdy je to neomrzelo, nikdy se nepřestali milovat, nikdy si nepřestali věřit, nikdy si nezalhal. Tak proč? Proč to muselo takhle skončit? Byl to osud, který to takhle zařídil?? Tak ale proč, když mohli být spolu. Spolu, ale živí...

Jednoho dne zazvoní Rachel mobil: „Dobrý den, voláme ohledně vašich testů.“ Rachel bušilo srdce, jak o závod. Nechtělo se uklidnit. Na chvíli zmkla a: „Krásný den, jak dopadly, prosím vás?“

„Je nám líto, jsou pozitivní,“ oznámil neznámý hlas, nejspíše zdravotní sestry. Rachel telefon upustila na zem, sedla si do kouta svého pokoje a brečela. Brečela tak moc, že sotva popadala dech. Co teď se mnou bude? Co bude s Willim? Co bude dál?? To byly nejběžnější otázky, na které Rachel neustále nemohla naleznout odpovědi. Měla strach. Strach, že tu zůstane Will sám a opuštěný, že se nikdy nevezmou, jak si slibovali. Celý týden se z toho Rachel dostávala. Celý týden

probřečela. Celý týden nespala. A kde je teď nejdůležitější člověk jejího života? Kde je člověk, se kterým chce a s kterým potřebuje strávit poslední chvíle svého života? Kde? Kde je Will? Will odjel za svou matkou do Anglie a vrátí se za 3 dny. Zatracené 3 dny. Dny plné opětovného pláče a smutku. Dny, které by mohla strávit s Willem. Dny, kterých budou oba litovat, že je neprožili spolu. Kdyby tak oba tušili, co je čeká. Nikdy by neobětovali odpoledne, aby si vyšli s přáteli. Byli by spolu od rána do večera.

3. září Will zvoní u dveří domu Rachel. 2 minuty... nic. 4 minuty... nic. 5 minut... NIC. Co se děje? Kde je? ... 10 minut... 20 minut... Will to vzdává a odchází. Odchází se sklopenou hlavou a slzy má na krajíčku. Rachel běží ke dveřím. Něco zaslechla, ale nikdo nikde. Jenom si na chvíli zdřímala. Běží do svého pokoje. Má totiž tušení, že to byl Will. Otevírá okno a rozhlíží se... napravo... nalevo... nikde nikdo. Celá smutná si sedá na parapet okna a brečí... „Halo-oo... Rachel! Zlato!“ ozve se od stromu, kde vždycky sedávali spolu. Will neodešel. Rachel seběhla dolu a vrhla se Willimu do

náručí. Celá uplakaná ho pozvala domů. „Willi, jsem nemocná... mám rakovinu...“ oznámí Willimu s hlavou na jeho rameni uplakaná Rachel. Will ji obejmě jako nikdy, pláče a hladí ji po vlasech. Od této chvíle oba stráví spolu každický den...

O půl roku později je Rachel převezena do nemocnice. Doktorů s naprostou jistotou oznámí Rachel a její rodině, že ji čekají poslední dny života. Jakmile se to Will dozví, neváhá a jede za ní. Rozběhne se k

jejímu lůžku, chytne ji za ruku a začne ji líbat. Po chvíli se oba vzájemně dívají do očí. Nemůžou jinak a rozbřečí se. Když už se oba zmůžou na to, aby něco řekli, vyznají si lásku a slíbí, že spolu budou navždy. Nikdo netuší, že to jsou poslední slova, která si poví... Píííííp... Okamžitě přiběhnou lékaři a Rachel odváží. Will netuší, neví, jak dál, prostě nemůže. Odchází z nemocnice se svěšenou hlavou. Z recepce si bere papír a tužku a píše: „Miluju Tě, Rachel, a nikdy Tě neopustím!“. Papír sroluje a bere ho s sebou. Odchází daleko. Odchází na místo, kde ještě nikdy nebyl.

Když dorazil, sedl si a koukal do nikam a vzpomínal na Rachel. Po chvíli vzal lísteček do ruky a druhou rukou vyndal z kapsy něco ostrého. Něco tak ostrého jako je žiletka. Ano, vyndal žiletku, připraven udělat to, o čem si myslel, že je v tuhle chvíli nejlepší věc. Řízl se. Řízl se podruhé... potřetí... počtvrté... Už jsou spolu...jen oni dva...

Milovat? Jestliže milujeme, nedokážeme toho druhého opustit... Nedokážeme bez něj žít... Nedokážeme usnout bez představy, že neleží vedle nás... A láska? Láska je spoutanost, jsou to pouta, která drží dvě osoby spolu, dokud... dokud nezačnou reznout... To je láska...

1

2

3

4

5

6

Matěj Bauštein
Ondřej Falát
Jakub Hrabánek
Filip Kadlec
Jan Kotlík
Martin Malý
David Mattauch
Michal Rudínský
Petr Velek

Adéla Budínská
Monika Blaňková
Charlotte Čonková
Zuzana Faiglová
Sophie Kreutzerová
Daniela Moravcová
Michela Pirotová
Markéta Paprčová
Nikola Paprčková
Klára Riedlová
Tereza Vaňková
Kateřina Zoulová

Školní rok 2007/2008

Poděkování

První stupeň:

1.-2. třída

Literová Klára: Rádi a s úsměvem na ni vzpomínáme. Děkujeme za krásné uvítání do školních let a nezapomenutelné dva roky.

3. třída

Svobodová Jaroslava: Přísná to paní učitelka, ale přesto děkujeme.

Tento rok byl pro nás také nezapomenutelným zážitkem. To nám věřte ☺

4.- 5. třída

Pelcová Hana: Učitelka s velikým smyslem pro humor. Smějeme se s ní dodnes.

Druhý stupeň:

6.-7. třída

Sahula Jakub: Co k němu zkrátka napsat? Jedním slovem: „FRAJER“. ☺

8.-9. třída

Morávek Jiří: Tyto poslední dva roky v tomto „vězení“ nám daly do života opravdu mnoho.

Děkujeme!

Ostatní učitelé:

Gruntová Gabriela

Pečivová Klára

Panská Pavlína

Schejbalová Jana

Lásková Andrea

Hrstková Hana

Šteflová Gabriela

Menčlová Gabriela

Vašátková Vědunka

Vácha Jan

Rykovská Tanja

Urieová Elena

Ředitel školy:

Kusebauch Josef (chemie): Dal nám hodně rad do života, kterých si velmi vážíme a které nás budou provázet i po zbytek života. Děkujeme moc!

Zástupce ředitele:

Sochor Jiří (fyzika): Tento učitel nahání některým žákům strach, ale po čtyřech letech s ním zjistíte, že tomu tak není.

Výchovný poradce:

Velímská Hana (výtvarná a hudební výchova): Této učitelky si doopravdy moc vážíme.